

á

Szegedi Törvényszék
2.Mf.21.498/2017/4.

A Szegedi Törvényszék a Kolozsvári és Waldmann Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Waldmann Gábor szám alatti által képviselt felperes neve szám alatti lakos felperesnek - a Dr. Bródy Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Bródy János szám alatti által képviselt alperes neve ... szám alatti székhelyű alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének a megállapítása és egyéb követelés iránt indított perben a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. augusztus 2. napján kelt 8.M.604/2015/22. számú közbenső ítélete ellen az alperes 23. sorszám alatti fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (Tizenöt) nap alatt fizessen meg a felperesnek 6.350,- (Hatezer-háromszázötven) forint másodfokú eljárási költséget.

Köteles az alperes 24.000,- (Huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam javára külön felhívásra megfizetni.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 1995. április 15. napjától állt határozatlan időtartamú munkaviszonyban az alperesnél kezdetben főmérnöki, majd műszaki igazgatói, végül kereskedelmi igazgatói munkakörben. Havi alapbére 650.000,- forint volt.

A felperes 2014. november 25. napján stroke-ot kapott, 2015. októbertől 20-áig keresőképtelen betegállományban volt.

A felperes 2015. augusztus hó 26. napján megváltozott munkaképességű személyek ellátása iránti kérelmet terjesztett elő az első fokon eljáró rehabilitációs hatóságnál.

A 2015. október 2. napján kelt elsőfokú komplex minősítési bizottsági vélemény egészségi állapota mértékét 43 %-ban állapította meg azzal, hogy foglalkozási rehabilitációja nem javasolt, melyre tekintettel a ... Megyei Kormányhivatal a 2015. október 6. napján kelt értesítéssel a felperest megváltozott munkaképességű személyek ellátására való jogosultságról tájékoztatta.

A felperes 2015. október 20. napján előterjesztett kérelmében az alperest rokkantsági ellátás elindítása miatt 2015. október 21. napjára egy nap fizetés nélküli szabadság engedélyezésére és e tárgyban igazolás kiadására kérte, melyre az engedélyt az alperes vezérigazgatója az ugyanezen a napon kelt okirattal megadta.

A felperes 2015. október 21. napján a rokkantsági ellátás megállapítása iránt folyamatban lévő kérelme elbírálásához a Megyei Kormányhivatal részére a szükséges nyilatkozatot megtette, melyhez mellékelte a fizetés nélküli szabadságról szóló munkáltatói igazolást.

A Megyei Kormányhivatal a 2015. november 2. napján kelt határozatával a felperes részére 2015. október 21. napjától havi 139.500,- forintos összegben rokkantsági ellátást állapított meg.

Dr. **személy1** foglalkozás-egészségügyi szakorvos a 2015. november 2. napján kelt elsőfokú munkaköri alkalmassági véleményében megállapította, hogy a felperes a kereskedelmi igazgató munkakör ellátására nem alkalmas.

A peres felek között 2015. november 11. napján megtartott megbeszélésen a felperes nyilatkozatot tett arról, hogy a foglalkozás-egészségügyi orvosi véleményt elfogadja, az alperesnél a továbbiakban semmilyen munkakörben nem kíván munkát végezni, rokkantsági ellátást fog igénybe venni.

A peres felek között 2015. november 19. napján megtartott ismételt megbeszélésen a felperes fenntartotta, hogy nem kíván az alperesnél munkát végezni, majd mindkét fél megtette a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésével kapcsolatos ajánlatát azzal, hogy megegyezés hiányában a munkaviszony munkáltatói felmondással kerül megszüntetésre. A felperes egyidejűleg visszaszolgáltatta az alperes tulajdonát képező, nála lévő eszközöket.

A felperes 2015. november 20. napján kérelemmel fordult a Megyei Kormányhivatalhoz a részére megállapított rokkantsági ellátás 2015. október hó 21. napjára visszamenőleges hatállyal való megszüntetése iránt, mert azt nem kívánja igénybe venni. Kérelmére a Megyei Kormányhivatal a 2015. december 11. napján kelt határozatával a rokkantsági ellátást megállapító 2015. november 2. napján kelt határozatát visszavonta.

A felperes 2015. november 20. napján az alperest arról tájékoztatta, hogy a részére megállapított rokkantsági ellátást még nem vette igénybe, de abban a jövőben sem fog részesülni, így nyugdíjasnak nem minősül, ezért a 2015. november 19. napján felvett jegyzőkönyvben rögzített juttatások iránti igényét 5 havi végkielégítéssel kiegészítette.

Az alperes a 2015. november 20. napján postára adott irattal a felperest szabadsága 2015. november 23-ai lejártát követő, 2015. november 24. nappal munkaképes állapotban való megjelenésre szólította fel arra tekintettel, hogy 44 napra a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 53.§ alapján más munkaterületre kívánja átirányítani.

Az alperes 2015. november 24. napján a felperest „készletgazda-leltárelőkészítő” munkakörben való, az Mt. 53. §-án alapuló foglalkoztatásáról tájékoztatta a munkaköri leírás egyidejű átadásával, és ennek érdekében az adott napon rendkívüli orvosi alkalmassági vizsgálaton való részvételre kötelezte.

Dr. **személy1** foglalkozás-egészségügyi orvos az elé tárt, 2015. november 12. napján kelt ortopéd- és traumatológus szakorvosi lelet és a munkaköri leírás ismeretében a felperest az adott munkaköre ellátására „alkalmas”-nak minősítette.

A felperes 2015. november 24. napján délelőtt telefonon arról értesítette házi orvosát, hogy a részére felajánlott új munkakört fizikai munkavégzés szükségességére tekintettel, továbbá a részére kiírt fizikoterápia igénybevétele miatt nem tudja ellátni. Ezért a házi orvos a felperest - aki a 2015. november 23-án délután megtartott rendelésén jobb könyökizület megbetegedése panasszal jelentkezett - keresőképtelen állományba vette. A felperes a munkáltatóját erről tájékoztatva ez okból nem állt munkába.

Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2015. december 4. napján kelt, és a felperessel 2015.

december 7. napján közölt azonnali hatályú felmondással az Mt. 78. § (1) bekezdés a./ és b./ pontjai alapján megszüntette.

Felperesi kötelezettségzegésként értékelte (Mt. 6. § (1), (2) és (4) bekezdés) azt, hogy a felperes a rokkantsági ellátás folyósításáról kifejezetten jogosulatlan előny szerzése végett a munkáltatót megtévesztve valótlan tájékoztatást adott a jogellenesnek minősülő, indokolás nélküli munkáltatói felmondás közlése iránt. Az egy nap fizetés nélküli szabadság engedélyezését is kifejezetten azzal a céllal kérte, hogy azt a hatóság előtt felhasználva vélhetően jogosulatlanul rokkantsági ellátás kerüljön a részére megállapításra.

A felperes 2015. november 24. napján a munka felvételét megelőzően nem közölte a munkáltatójával és a foglalkozás-egészségügyi orvost sem tájékoztatta, hogy táppénzes állományban van, amennyiben pedig csak a munkahelyről való távozását követően került táppénzes állományba, úgy munkáltatójával valótlan tényről közölt, és munkahelyét a munkáltatót megtévesztve ezen valótlan tény közlésére hivatkozással hagyta el. A foglalkozás-egészségügyi orvos vizsgálata során a felperes keresőképtelenségét igazoló körülményt nem tapasztalt, ezért a munkáltatóban felmerült, hogy jogszerűen került-e táppénzes állományba és az a meggyőződés alakult ki, hogy annak jogszerűségére tekintet nélkül mindent elkövetett annak érdekében, hogy a munkáltatónál munkát ne végezzen.

A munkáltató tudomására jutott, hogy a felperes a jövőben más konkurens társasággal kíván együttműködni, ennek érdekében a munkáltató gazdasági érdekeit sértő tevékenységet fejtett ki. A munkaviszony-megszüntetését is azért szorgalmazta, abból azért igyekezett a lehető legnagyobb összegű juttatáshoz jutni, hogy verseny-tevékenységét finanszírozza. E magatartásával megsértette az Mt. 8. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésében foglalt kötelezettségeit.

A felperes annak érdekében, hogy anyagi követeléseit érvényre juttassa, a feleségén keresztül több alkalommal megpróbálta nyomás alá helyezni a munkáltató tulajdonosait, amelynek során a munkáltató számára hátrányos következményeket helyeztek kilátásba. E magatartásával megszegte az Mt. 6. §-ában rögzített kötelezettségeket, mely egyben a munkaviszony további fenntartását lehetetlenné tevő bizalomvesztéssel is járó magatartásnak minősül.

A munkaviszony fenntartását lehetetlenné tevő magatartásként értékelte a felperes terhére rótt kötelezettség-szegéseket megvalósító magatartását, és az általa megteremtett körülményeket, melyeket együttesen és összefüggésükben akként értékelt, hogy olyan jelentős mértékben megingatták a felperesbe vetett bizalmat, amely a munkaviszony további fenntartását lehetetlenné teszi.

Továbbá a felperes a munkáltató gazdasági érdekeinek megsértésére irányuló, valamint a jogszerű felmondásra vonatkozó törekvéseinek megakadályozását célzó magatartásával olyan helyzetet teremtett, amellyel, figyelembe véve az általa betöltött pozíciót, a munkaviszony további fenntartását szintén lehetetlenné tette.

A felperes keresetében munkaviszonya jogellenes megszüntetésének a megállapítását, és ennek jogkövetkezményeként az alperes 8.413.716,- forint kártérítés, 3.250.000,- forint végkielégítés, valamint perköltség megfizetésére való kötelezését kérte.

Állította, hogy a felmondásban kifogásolt, a tájékoztatási, az együttműködési és a jóhiszemű eljárásra vonatkozó kötelezettségeit megtartva a munkáltatót minden olyan tényről, adatról, körülményről tájékoztatta, amely az adott helyzetben relevanciával bírt, sem munkáltatóját, sem a kormányhivatalt nem tévesztette meg. A 2015. november 19-ei egyeztetést követően jutott arra az elhatározásra, hogy kéri a rokkantsági ellátás megszüntetését, melyet másnap megtett, és arról haladéktalanul tájékoztatta a munkáltatót. Nem tudhatta, hogy a munkáltató felmondással kíván élni, hiszen a november 19-ei egyeztetésen a felek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése érdekében éltek egymás irányába ajánlattal. A Megyei Kormányhivatal az igényét a munkáltató által engedélyezett egy napra vonatkozó fizetés nélküli szabadságról szóló okirat

ismeretében bírálta el.

A 2015. november 24. napján felajánlott munkakör kapcsán hangsúlyozta, hogy a foglalkozás-egészségügyi orvos a keresőképeségét nem vizsgálta, arra nem is volt jogosult, és az átadott orvosi iratból tudomással bírt arról, hogy 2015. november 12. napján megjelent dr. **személy2** ortopéd- és traumatológus szakorvos rendelésén. A vizsgálatot követően egyeztetett telefonon a házi orvosával, majd tájékoztatta a munkáltatót a keresőképtelenségéről.

Állította, hogy a munkáltató pusztán feltételezi, hogy vele konkurens gazdasági társasággal kívánt együttműködni, és ennek érdekében szorgalmazta volna a munkaviszonya megszüntetését.

Vitatta, hogy a házastársán keresztül próbált volna nyomást gyakorolni a munkáltatóra.

Álláspontja szerint érthetetlen, hogyan veszi el munkáltatója bizalmát 20 év után oly módon, hogy a felmondás közlését megelőzően már több mint egy éve munkát nem is végzett.

Mindezek alapján álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás indokai nem valósak és nem is okszerűek.

Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének az elutasítására és perköltségben való marasztalására irányult.

Álláspontja szerint a felperes felmondásban kifogásolt magatartásai kötelezettségnek minősülnek, melyeket együttesen értékelve, figyelemmel a munkáltató felmondásra vonatkozó törekvése megakadályozását célzó, valamint a munkáltató gazdasági érdekeinek a megsértésére irányuló magatartásokra, azok olyan jelentős mértékben ingatták meg a felperesbe vetett bizalmat, amely a munkaviszony további fenntartását lehetetlenné tette.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének indokolásában, a felperes által csatolt e-mail levelezés alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rokkantsági ellátás igénybevétele a szükségessége a munkáltatóban, majd a munkavállalóban is felmerült, azonban a felperes utóbb ez irányú szándékát megváltoztatva kérte a rokkantsági ellátása megszüntetését, melyről a munkáltatót a kérelem előterjesztése napján haladéktalanul tájékoztatta, előadva azt is, hogy a megváltozott munkaképességű személyek ellátásában nem részesül. Ezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy a felperes ekkor tudomással bírt volna a munkáltató azon szándékáról, hogy a munkaviszonyt 2015. november 20. napján felmondással kívánja megszüntetni. Így nem találta megállapíthatónak, hogy a felperes a munkáltatót a rokkantsági ellátásban való részesülés kapcsán azzal a céllal tévesztette volna meg, hogy „jogellenes” felmondással éljen.

Nem találta bizonyítottnak azt sem, hogy a felperes megtévesztette volna a ... Megyei Kormányhivatalt. E körben értékelte, hogy a munkáltatójától a rokkantsági ellátás elindítása érdekében kérte 2015. október 21. napjára, azaz egy napra fizetés nélküli szabadság engedélyezését, melyre sor került annak ellenére, hogy a felperes ekkor még 20 nap ki nem vett rendes szabadsággal is rendelkezett.

A munkaszerződésben meghatározott munkakörtől eltérő munkakörben történő foglalkoztatás kapcsán **személy3** és **személy4** tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperesnek a készletgazda-leltárelőkészítő munkakörben címkézési tevékenységet is el kellett volna látnia, melyről joggal gondolhatta, hogy az fizikai tevékenységgel is jár. Dr. **személy5** házi orvos tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes a 2015. november 23. napi rendelésén megjelent, bemutatta számára az ortopéd- traumatológiai szakorvosi leletet, majd a felperest 2015. november 24. napjától keresőképtelen állományba vette, melynek ténye felülvizsgálatára dr. **személy1** foglalkozás-egészségügyi orvos nem volt jogosult, e tényről azonban a vizsgálatokor nem is tudott. A felperes annyiban mulasztott, hogy a foglalkozás-egészségügyi orvosi vizsgálat

alkalmával nem közölte keresőképtelensége tényét, illetve nem tájékozódott körültekintően az ellátandó készletgazda-leltárelőkészítő munkakörrel kapcsolatos feladatokról, melyet azonban nem minősített olyan súlyú kötelezettségszegésnek, amely alapját képezhetné a munkaviszony azonnali hatállyal történő felmondásának.

Az alperes a perben nem bizonyította, hogy a felperes konkurens társasággal kívánt volna együttműködni. tanú 1 vezérigazgató tanúvallomása szerint ő a felperes ilyen szándékáról tudomással nem bírt és e körben egyéb bizonyítási indítványt az alperes nem tett.

Az alperes a perben nem bizonyította továbbá, hogy a felperes házastársa a felperessel akarat- és szándékegységben nyomást próbált volna gyakorolni a tulajdonosokra. tanú 1 vezérigazgató tanúvallomása szerint ilyen magatartásról nem tudott, míg az alperes egyéb bizonyítási indítvánnyal nem élt.

Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felperes azzal, hogy felgyógyulását követően igyekezett az érkei szerint eljárni, nem követett el olyan súlyú kötelezettségszegést, amely az azonnali hatályú felmondáshoz vezethetett volna, de egyéb olyan magatartást sem tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette volna.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen a közbenső ítélet megváltoztatása és a felperes keresetének az elutasítása, míg másodlagosan a közbenső ítélet hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára való utasítása iránt megalapozatlanság okából.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felperes terhére rótt kötelezettségszegés tárgyában a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével helytelen tényállást állapított meg, míg a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tevő magatartás tárgyában tényállás megállapításra nem került.

Hangsúlyozta, hogy a felperes 2015. november 11. napján bemutatta a munkáltatója részére a ... Megyei Kormányhivatal „értesítés ellátásra jogosultságról” szóló okiratot, és arról tett nyilatkozatot, hogy rokkantsági ellátásban részesül, melyre tekintettel kapott tájékoztatást a munkáltatótól arról, hogy az Mt. 294. § (1) bekezdés gg./ alapján nyugdíjasként minősül, ezért a felmondást a munkáltató nem köteles indokolni és a felperest végkielégítés sem illeti. A felperes ezen kijelentését a 2015. november 19-ei egyeztetésen is megerősítette, és nyilatkozatot tett arról, hogy tudomásul veszi, hogy nyugdíjasként minősülése miatt végkielégítést nem illeti. A felperes ezen magatartásával a munkáltatót a munkaviszony megszüntetése vonatkozásában lényeges tényben megtévesztette és az általa okozott tévedésben tartotta.

A felperes az egyeztetéseken megtett nyilatkozata szerint a munkáltatónál a jövőben már semmilyen munkakörben nem kívánt munkát végezni, így mindent elkövetett annak érdekében, hogy a munkáltató a munkaviszonyát megszüntesse akként, hogy a részére minél több pénzt legyen kénytelen megfizetni.

A felperes a ... Megyei Kormányhivatalt megtévesztette azt állítva, hogy kereső tevékenységet nem folytat, és rendszeres pénzellátásban nem részesül, melyről a munkáltató a részére 2015. november 19. napján átadott határozatból értesült. Ezzel szemben tény, hogy a felperes munkaviszonyban állt, kereső tevékenységet végzett, rendszeres fizetést kapott, függetlenül attól, hogy egy nap fizetés nélküli szabadságban részesült. A kulcspozícióban, bizalmi viszonyban, kiemelt bérezésben részesülő felperes - a jogalkotó szándékával teljesen ellentétes - magatartását a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlásra vonatkozó, valamint az együttműködési kötelezettséget sértő kötelezettségszegésnek és bizalomvesztésre okot adó magatartásnak joggal értékelte, miután az etikailag kifogásolható volt, félreértés és negatív értékítélet keletkezése veszélyével járt.

A rokkantsági ellátás megszüntetése iránti kérelemről szóló tájékoztatást a felperes felesége küldte meg, miután az azzal kapcsolatos e-mail feladója **személy6**, míg a fax-üzenet feladója a Szemvizsgáló Szalon volt, így azok nem tekinthetők jogszerűnek, de egyébként is alkalmatlan időben érkeztek - az alperes vezetősége éves konferenciára utazott -, melyről a felperesnek

tudomása volt. A felperes a nyilatkozatot személyesen vagy jogi képviselője útján tehette volna meg és a szabályszerű közlést sem bizonyította, így a nem jogszerű tájékoztatást az alperes nem megfelelő időben kaphatta meg, amely a felperes tudatos magatartása következménye volt.

A 2015. november 19-ei egyeztetésen a felek rögzítették, hogy közös megegyezéssel megállapodás hiányában az alperes a felperes munkaviszonyát felmondással szünteti meg. 2015. november 20. napján mindkét fél számára nyilvánvalóvá vált, hogy az alperes a felperes követeléseit nem tudja elfogadni, így kénytelen a munkaviszonyt felmondással megszüntetni. Erről a felek jogi képviselői telefonon egyeztettek, az alperes szándékát tanú 1 tanú is igazolta. Azt, hogy a felperes tudott az alperes szándékáról, a felesége által írt nyilatkozat is alátámasztja, melyet végkielégítés megállapítása céljából küldött, és járandóságai megfizetését 2015. november 23-ára, azaz a következő munkanapra kérte.

tanú 1, **tanú2** és **tanú3** tanúk előadása igazolta, hogy tanú 1 2015. november 20. napján a konferenciára indulás miatt délelőtt 10 óra körül a felmondást - mely a felperes valótlan nyilatkozataira tekintettel (nyugdíjasnak minősül) indokolást nem tartalmazott és végkielégítés kifizetéséről sem rendelkezett - elkészítette és bepostázta. A felperes felesége - a felperes által feltételezhetően abban a hiszemben, hogy az alperes már postára adta a felmondást - 2015. november 20-án pénteken 14 óra 47 perckor küldte meg a fax-üzenetet, melyet kézhez véve az alperesnek még sikerült megakadályozni a felmondás postára jutását.

Fenntartotta, hogy a felperes a rokkantsági ellátás folyósításáról az alperest megtévesztve valótlan tájékoztatást adott kifejezetten jogosulatlan előny szerzése végett, mely kötelezettségszegés egyben bizalomvesztéssel is járt. Továbbá a felperes az alperest a munkaviszony lényeges körülményei vonatkozásában szándékosan megtévesztette.

tanú 1 2016. szeptember 28. napján megtett tanúvallomása cáfolja, hogy a rokkantsági ellátás igénylésének a szükségessége a munkáltatóban fogalmazódott volna meg.

tanú 1 tanúvallomása szerint nem volt arról tudomása, hogy a felperes abból a célból kérte az egy nap fizetés nélküli szabadság engedélyezését, hogy ezen okiratot a rokkantsági ellátás feltétele igazolásaként használja fel. Tény, hogy a felperes munkaviszonyban állt, és rendszeresen munkabérben részesült, melyből következően megtévesztette a ... Megyei Kormányhivatalt a rokkantsági ellátás feltételeinek a fennállása kapcsán.

Álláspontja szerint a felperes terhére róható kötelezettségszegésnek minősül, hogy nem közölte a foglalkozás-egészségügyi orvossal, hogy munkavégzését akadályozó egészségi állapotban lenne, de ilyen körülményt a foglalkozás-egészségügyi orvos sem tapasztalt, majd a felperes minden indoklás és engedély nélkül távozott a munkahelyéről, így az alperes a felperes felróható magatartása miatt nem volt abban a helyzetben, hogy mérlegelhesse a körülményeket.

Dr. **személy1** foglalkozás-egészségügyi orvos, **személy3**, valamint **személy4** munkavállalók tanúvallomása igazolta, hogy a felajánlott munkakör szellemi tevékenységnek minősült és a vonalkódok felragasztása sem igényelt volna fizikai munkát, így alaptalan az a felperesi állítás, hogy a címkék felragasztása a teniszkönyöke miatt számára olyan fizikai megterhelést jelentett volna, amely egészségi állapota romlását idézte volna elő.

Az alperessel konkurens társasággal való felperesi együttműködés kapcsán kiemelte, hogy e körben 2017. július 27. napján okiratot csatolt és további bizonyítást is felajánlott, majd a felperes a 2017. augusztus 2-ai tárgyaláson elismerte, hogy konkurens céggel munkaviszonyban áll. E céggel a felmondás közlésekor is kapcsolatban állt.

tanú3 tanúvallomása igazolta, hogy a felperes felesége által írt üzeneteket nyomás-gyakorlásként élte meg, azok fenyegetők voltak, arra tettek utalást, hogy a közösségi hálón dehonesztáló megjegyzéseket tenne közzé.

tanú 1 és **tanú2** tanúk vallomása igazolta, hogy a felperes magatartása bizalomvesztést eredményezett a munkáltatóban és a tulajdonosban is. Álláspontja szerint a felperes magatartása nem egy vezető állású, bizalmi munkakörben dolgozó alkalmazotthoz méltó volt, mely a

munkaviszony fenntartását lehetlenné tette.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság közbenső ítélete helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltség megfizetésében való marasztalására irányult.

Kiemelte, hogy a munkáltatóval lefolytatott egyeztetések alkalmával a feltett kérdésekre a legjobb tudása szerint válaszolt, tájékoztatást adott az aktuális helyzetről és átadta a rendelkezésére álló okiratokat is. 2015. november 20. napján a ... Megyei Kormányhivatalnál történt ügyintézés követően azonnal tájékoztatta a munkáltatóját arról, hogy nem minősül nyugdíjasnak. A rokkantsági ellátás igénylése tárgyában a ... Megyei Kormányhivatal részére kitöltött, csatolt nyilatkozat igazolja, semmi jogtalanságot nem követett el, a formanyomtatvány 4. pontjában megjelölt pénz-ellátások egyikében sem részesült. Ha nem lett volna jogosult az ellátásra, úgy kérelmét a hatóság elutasította volna. Az F/I/13. szám alatt csatolt e-mail igazolja, hogy felhívta munkáltatója figyelmét, hogy az egy nap fizetés nélküli szabadság engedélyezéséről eredeti példányt kell beadnia a hatóság részére. Ezen engedély alapján tett arról nyilatkozatot, hogy 2015. október 21. napján fizetés nélküli szabadságon volt.

tanú 1 tanúvallomása igazolja, hogy 2015. november 20. napján dél körül kapott információt az e-mail üzenetről, arról, hogy nem minősül nyugdíjasnak, melyet a 2015. november 24. napján felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint személyesen is megerősített.

Az alperessel a 2015. november 19-ei egyeztetés során közölt egyezségi ajánlatra nem kapott választ, az alperes arról tájékoztatta, hogy a tulajdonossal fog egyeztetni, ezért vitatta, hogy tudnia kellett volna, hogy a munkáltató másnap felmondást szándékozik postázni a részére.

Dr. **személy1** foglalkozás-egészségügyi orvos vizsgálata időpontjában háziorvosa még nem vette keresőképtelen állományba. A vizsgálatot megelőzően már hetek óta orvosi kezelésre járt az ortopédiára, melyről készült szakorvosi leletet átadta. Azt követően, hogy megtudta, hogy konkrétan milyen feladatokat kell ellátnia, egyeztetett a háziorvosával, aki keresőképtelen állományba vette, melyről a munkáltatóját azonnal tájékoztatta, majd még az azonnali hatályú felmondás közlését megelőzően a munkahelyére személyesen vitte be a keresőképtelen állományról szóló igazolást.

A felmutatott munkaszerződés igazolja, hogy 2017. május 25. napjától áll munkaviszonyban a ... Trade Kft-nél. Ezen időpontot megelőzően ingatlanközvetítőként próbált dolgozni, így eleget tett azon kötelezettségének, hogy a munkaviszonya megszűnését követő egy évig nem helyezkedett el konkurens cégnél.

Tagadta, hogy a házastársán keresztül bárkire nyomást próbált volna gyakorolni.

Az alperes által hivatkozott bizalomvesztés kapcsán kiemelte, hogy az azonnali hatályú felmondás közlését megelőző egy évben már nem volt betöltött pozíciója, majd leltárelőkészítő munkakörbe került átirányításra. A rokkantsági ellátást a munkáltató kezdeményezésére igényelte, annak kapcsán minden határozatot a munkáltató rendelkezésére bocsátott. Az alperes bármikor közölhetett volna vele egészségügyi alkalmatlanság miatti munkáltatói felmondást, csak 2015. november hó 20. napját követően - miután mégse kérte a rokkantsági ellátást - már végkielégítést is fizetnie kellett volna.

Az alperes fellebbezése *alaptalan*.

A törvényszék az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette a 2015. augusztus 26. - 2015. november 24. napja közötti időszakban történt, az azonnali hatályú felmondás indokolására tekintettel releváns eseményekkel kapcsolatos ténymegállapításokkal.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a jogvita jogalapja elbírálásához szükséges tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott, ezért közbenső ítélete érdemben is helyes, melyet a törvényszék a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az

alábbi indokolásbeli kiegészítéssel helybenhagyott.

A fellebbezésre tekintettel kiemeli a törvényszék, hogy a másodfokú eljárás tárgyát az azonnali hatályú felmondás indokolása valóságának és okszerűségének (Mt. 164. § (1) és (2) bekezdés) a felülvizsgálata képezte, melynek kapcsán az alperesi nyilatkozattevőt terhelte annak bizonyítása, hogy a felhozott indokokból következően a felperes a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegte, vagy egyébként olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette (Mt. 78. § (1) bekezdés a./, b./ pont).

Megjegyzendő, hogy a felperes keresetében az azonnali hatályú felmondás indokai valóságát és okszerűségét vitatta, de a munkaviszony megszüntetése kapcsán munkáltatói joggal való visszaélésre (Mt. 7. §) nem hivatkozott, ezért a rendeltetésellenes joggyakorlás vizsgálata az eljárás tárgyát nem képezte.

Az azonnali hatályú felmondás indokolásából kitűnően az alperes általános magatartási követelmények, így az Mt. 6. §-ában rögzített, az adott helyzetben általában elvárható magatartás, a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelő eljárás, a tájékoztatási és együttműködési kötelezettség, valamint az Mt. 8. §-ában rögzített, a munkáltató jogos gazdasági érdekeit nem veszélyeztető magatartás megsértésére hivatkozott, mely magatartásokat egyben akként is értékelt, hogy azok tanúsításával a felperes a munkaviszonya fenntartását lehetetlenné tette.

Az azonnali hatályú felmondást az olyan munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű megszegése alapozza meg, amely a munkavállaló számára felróható, abban szándékosság vagy súlyos gondatlanság terheli; míg a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tevő magatartás tanúsítása abban az esetben vezethet a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésére, ha az objektíve teszi folytathatatlanná a munkaviszonyt.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a felperes megváltozott egészségi állapota következtében már nem volt alkalmas kereskedelmi igazgatói munkaköre betöltésére.

A felperes a 2015. november 11-én, majd november 19-én lefolytatott egyeztetések alkalmával (I/F/6. szám alatti jegyzőkönyv és I/F/7. szám alatti feljegyzés) egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a jövőben az alperesnél semmilyen munkakörben nem kíván munkát végezni. Erre tekintettel a felek kölcsönösen ajánlatot tettek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére a kifizetni vállalt, illetve kért juttatások megjelölésével, melynek kapcsán a munkáltató a tulajdonossal kívánt egyeztetni és azt is rögzítették, hogy ezt követően a felek jogi képviselői egyeztetnek majd egymással, míg megegyezés hiányában a munkáltató felmondással él.

Mindebből következően a felek szándéka egyértelműen a munkaviszony megszüntetésére és nem a felperes egészségi állapotának megfelelő más munkakörben való továbbfoglalkoztatására, de nem is az azonnali hatályú felmondásra irányult.

A felperes a 2015. november 11-i egyeztetésen bemutatta a ... Megyei Kormányhivatal 2015. október 6. napján kelt 75-2-48875/2015/9. számú értesítését, melyben foglaltak szerint a felperest arról értesítették, hogy az elsőfokú komplex minősítési bizottsági vélemény alapján egészségi állapota mértéke 43 %, foglalkozási rehabilitációja nem javasolt, ezért figyelemmel a biztosítási időadatokra is, rokkantsági ellátásra válhat jogosulttá, melynek megállapítására ez irányú kérelem és a szükséges igazolások csatolását követően kerülhet sor.

Az alperesnek már ezen egyeztetést megelőzően is tudomására jutott, hogy a felperes rokkantsági

ellátás megállapítása iránti kérelmet kíván előterjeszteni, mert a felperes ezen indokkal előterjesztett kérelmére (1/F/13.) részére „rokkantsági ellátása indítása céljából” 2015. október 21. napjára egy nap fizetés nélküli szabadságot engedélyezett 2015. október hó 20. napján (11/F/1.).

A ... Megyei Kormányhivatal a felperes részére a 2015. november 2. napján kelt 75-2-4875/2015/10. számú határozattal állapított meg rokkantsági ellátást 2015. október 21. napjától kezdődően. A határozat a felperes keresetlevelében foglaltak szerint a két egyeztetés közötti időszakban került a részére kézbesítésre, melyet a 2015. november 19. napján megtartott egyeztetésen át is adott a munkáltató részére, mely tényállítást az alperes nem vonta kétségbe.

Megjegyzendő, hogy a felperes a rokkantsági ellátás megállapítása iránti kérelme kapcsán a ... Megyei Kormányhivatal részére 2015. október 21. napján egyértelmű nyilatkozatot tett arról, hogy az alperesnél munkaviszonyban áll, és a 2015. október 21. napon fizetés nélküli szabadságát tölti (11/F/1., 12/F/1.).

Tény, hogy a 2015. november 19-i egyeztetést követően a felperes másnapra meggondolta magát és 2015. november 20. napján a megállapított rokkantsági ellátás megszüntetése iránti kérelemmel élt a ... Megyei Kormányhivatalhoz. E döntéséről az alperest haladéktalanul, még aznap értesítette és egyidejűleg az előző nap megtett, a közös megegyezéses munkaviszony megszüntetés esetére kért juttatások iránti igényét kiegészítve 5 havi végkielégítés megfizetését is kérte, mert nem minősül nyugdíjasnak (11/F/10.).

Az alperes ezen tájékoztatás kézhezvételét követően határozott akként, hogy a munkaviszony megszüntetése helyett az Mt. 53. §-a alapján a felperest a következő munkanaptól átmenetileg a munkaszerződéstől eltérő munkakörben foglalkoztatja, és a munkahelyen munkavégzés céljából való megjelenésre szólította fel (11/A/1.).

Tény, hogy a felperes - miután fizetett szabadsága 2015. november 23. napján letelt - a munkáltatói felhívásnak eleget téve 2015. november 24. napján reggel a munkahelyén megjelent, átvette a munkaszerződéstől eltérő készletgazda-leltárelőkészítő munkakörben történő átmeneti foglalkoztatásra vonatkozó munkaköri leírást és a munkáltató utasítása szerint rendkívüli foglalkozás-egészségügyi alkalmassági vizsgálaton vett részt, ahol „alkalmas” minősítést kapott (1/F/11., 1/F/15. és dr. személy1 foglalkozási egészségügyi orvos 13. sorszámú jegyzőkönyv második és harmadik oldalán rögzített tanúvallomása).

Tény továbbá, hogy a felperest háziorvosa 2015. november 24-én keresőképtelen állományba vette (1/F/17.), melyről a munkáltatót szóban haladéktalanul, még aznap tájékoztatta (felmondás ad.3. harmadik bekezdés) - majd a későbbiekben igazolást is csatolt - és erre tekintettel távozott a munkahelyéről.

Megjegyzendő, hogy dr. **személy5** háziorvos tanúvallomása szerint (13. számú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó, 4. oldal első bekezdés) a keresőképtelen állományba vétel orvosi indoka a megelőző napon a 2015. november 23-i rendelésen a felperes által bemutatott szakorvosi lelettel igazolt (1/F/16.) jobb könyökízület megbetegedése volt, mely fizioterápiát igényelt.

Az alperes csak állította, de a perben sikerrel bizonyítani nem tudta, hogy a felperes a „feleségén keresztül több alkalommal megpróbálta nyomás alá helyezni a munkáltató tulajdonosait”, mely állítás sem a 4/A/3. sorszám alatt csatolt levelezés tartalmából, sem **tanú3** és **tanú2** 11. sorszám alatti jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásából nem következett, míg tanú 1 ügyvezető a 8. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal 6. bekezdésében a tulajdonosoktól származó információra hivatkozott, további bizonyíték pedig nem merült fel.

Az alperes csak állította, de sikerrel nem bizonyította, hogy a felperes „más konkurens társasággal kíván a jövőben együttműködni, ennek érdekében a munkáltató gazdasági érdekeit sértő tevékenységet fejtett ki”. Az alperes 21. sorszámú beadványában a hivatkozott konkurens társaságként a ... Trade Kft-t jelölte meg, 21/A/1. sorszám alatt mellékelve annak cégkivonatát. Ezzel szemben a felperes a tárgyaláson felmutatott munkaszerződéssel igazolta (22. sorszámú jegyzőkönyv 3. bekezdés), hogy a megjelölt kft-nél csak 2017. május 25. napjától létesített munkaviszonyt. Az alperes állítása igazolására további bizonyítási indítványt nem tett.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével helyesen jutott arra a helytálló következtetésre, hogy a felperes sem az Mt. 78. § (1) bekezdés a./ pontja szerinti kötelezettségzegést nem követett el, sem a b./ pontja szerinti egyéb olyan magatartást nem tanúsított, amely akár egyenkénti, akár összességükben történő értékelésük esetén alapját képezhette volna a munkaviszony *azonnali hatállyal* történő megszüntetésének.

A másodfokon is pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján terheli az alperes fellebbezési eljárási költségének a viselése, a 32/2003.(VIII. 22.) IM. számú rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerinti mérték alapul vételével, figyelemmel arra, hogy a felperes jogi képviselője megtett nyilatkozata szerint áfa fizetésére köteles.

A fellebbezési eljárás pertárgyának értéke közbenső ítélet felülvizsgálatra tekintettel meg nem határozható volt, ezért a felmerült, de az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogos volta következtében előzetesen meg nem fizetett, az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (3) bekezdés b./ pont 2. francia bekezdés szerinti pertárgyérték alapul vételével a 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes köteles megfizetni.

Szeged, 2017. december 5.

Dr. Komáromi Zoltán s. k. . Doblerné dr. Alács Ágota s. k.. Pap János s. k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró